

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשׁת בהעלתה, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

Introduction

This discourse, delivered by the Lubavitcher Rebbe during the final years of exile, presents a rousing and heartfelt call to action. Framed around the metaphor of the Menorah's flames rising "of their own," the Rebbe maps out a profound spiritual mission for our generation—"the heel of the foot," the final link in the historical chain before the arrival of Mashiach. Though we may seem far removed from the spiritual heights of earlier generations, the Rebbe argues that we uniquely possess the power to uplift all who came before us. Drawing upon the legacy of Aharon HaKohen—especially as it was embodied by the Rebbe Rayatz—this talk is both a theological vision and a roadmap of joyful urgency. With clear directives and unmistakable hope, the Rebbe empowers each of us to prepare ourselves and the world for the imminent redemption.

(א)

In the Torah portion of Behaalotecha, there is a novelty compared to all other portions of the Torah:

בפרשת בהעלתה יש חדוש לגבי כל שאר פרשיות התורה

It is stated in the Gemara that the section "Vayehi binsoa haAron" (in the portion Behaalotecha) is "a book unto itself,"

איתא בגמרא, שפרשת ויהי בנסע הארון (בפרשת בהעלתה) ספר חשוב הוא בפני עצמו

and based on this (as per the homily brought there in the Gemara on the verse Chatzvah amudeha shiv'ah),

ועל-פי-זה נמצא (בהדרשה המובאת שם בגמרא) על-הפסוק חצבה עמודיה שבעה

there are seven books of the Torah,

שגיש שבעה ספרי תורה

since this section ("Vayehi binsoa haAron") is a book on its own—

כיון שפרשה זו (ויהי בנסע הארון) ספר לעצמו

it turns out that the portion before it is one book, and the portion after it is another book.

...נמצא ששלממלה ספר לעצמו, ושלמטה ספר לעצמו

Thus, the book of Bamidbar is divided into three books—

נמצא ספר וידבר (במדבר) נחלק לשלושה ספרים

and altogether there are seven books of the Torah:

במילא יש שבעה ספרי תורה

the four books—Bereishit, Shemot, Vayikra, and Devarim—and the book of Bamidbar, which is divided into three.

ארבעת הספרים — בראשית, שמות, ויקרא, דברים; (**וספר במדבר שנוחלק לשלושה ספרים)

Based on this, the novelty in the portion of Behaalotecha is that this portion includes within it three books:

על-פי-זה — החדוש בפרשת בהעלתה הוא, שפרשה זו כוללת בתוכה שלושה ספרים

the part of the portion before "Vayehi binsoa haAron", the section "Vayehi binsoa haAron",

חלק הפרשה שלפני פרשת ויהי בנסע הארון, פרשת (ויהי בנסע הארון)

and the part of the portion after it.

וחלק הפרשה שלאחרי זה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פֿרשׁת בת-פֿרשׁת בהעלֶתֶךָ, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

And within this, there are several matters that require understanding:	ובזוה יש כמה ענינים שצריך להבין
(1) A puzzling matter: Based on the division of the Torah into seven books,	(א) דבר תמוה: על-פי החלוקה דשבעה ספרי תורה)
it turns out that the sixth book (the third within Bamidbar, i.e., after "Vayehi binsoa haAron")	נמצא שהספר השישי (הספר השלישי בספר במדבר, ולאחרי פרשת ויהי בנסע הארון)
begins with "And the people were as complainers"—a negative matter that led to negative consequences (and a fire burned among them, etc.).	מתחיל בויהי העם כמתאננים" – ענין בלתי רצוי (שהביא לתלותאות בלתי רצויות (ותבער כם אש גו
And afterward—in continuation of the topic—the sin of Miriam, and then in the following portion—the sin of the spies, etc.	ואחר-כך – בהמשך הענין אודות חטא מרים, ולאחרי זה – בפרשה שלאחרי זו – אודות חטא המרגלים!
And this novelty is also seen in the fact that all books of the Torah have names taken from the first (or early) words of the book:	ואת החדוש בזה רואים גם בכך – שכלל הספרים יש שם, שנקלח מהתבה הראשונה (או התבות הראשונות) של הספר
Bereishit (first word of the book), Shemot (second word), Vayikra (first word), Bamidbar (from the first verse), Devarim (second word),	בראשית (התבה הראשונה של הספר), שמות (התבה השנייה), ויקרא (התבה הראשונה), במדבר (מהפסוק הראשון בספר), דברים (התבה השנייה)
and also the second book within Bamidbar is called "Vayehi binsoa haAron";	וגם הספר השני בספר במדבר נקרא בשם ויהי בנסע הארון
however, the third book (within Bamidbar) has no name (e.g., "Sefer Vayehi haAm keMitonanim," etc.).	מה שאין-כן הספר השלישי (בספר במדבר) לא מצאנו שיקרא בשם (ספר ויהי העם כמתאננים וכיוצא בזה).
On the contrary—the first words of this book speak of a negative matter.	ועוד ואדרבה – התבות הראשונות דספר זה מדברות אודות ענין בלתי רצוי
To the extent that every single word points to something not good: "Vayehi"—every place that says "Vayehi" is only an expression of pain;	ועד שכל תבה בפני עצמה מורה על ענין לא טוב: "ויהי" – כל מקום שנאמר ויהי אינו אלא לשון צער

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משפחות שבת-פרשת בהעלתה, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

"HaAm" – "the nation" only refers to the wicked; "keMitonanim"—plainly a bad thing (and so in the continuation: "it was evil in the ears of Hashem").	העם – אין העם אלא רשעים, "כמתאננים" – בפשטות ענין לא טוב (וכן בהמשך הכתוב: (כמתאננים) רע באזני ה
Let it be noted: this is the opposite of the Torah's teaching—"A person is obligated to bless for the bad just as he blesses for the good."	ולקעיר – זהו הפך הוראת התורה: "חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה
(2) In general, the Torah is divided into <i>Five Books of the Torah</i> , five books. What then is the distinction and innovation of "Seven Books of the Torah"?	(ב) בכלל נחלקת התורה לחמשה חמשי תורה, חמשה ספרים. מהו החלוק והחדוש דשבועה ספרי התורה
(3) Since the division of <i>Sefer Bamidbar</i> into three books—from which the entire Torah results in being split into seven books—occurs specifically in the portion <i>Behaalotecha</i> , it must be that there is an inner connection between them (a conceptual design).	(ג) פיון שהחלקה דספר במדבר לשלשה ספרים – שכתוצאה ממנה מתחלקת כל התורה לשבעה ספרים – היא בפרשת בהעלתה דוקא, צריך לומר שיש ביניהם (שיכות) (תכנית
Simply, the connection between them is understood from the fact that the Menorah—"Behaalotecha et haNerot"—is associated with the concept of Torah (<i>Torah Or</i>);	בפשטות, השיכות ביניהם מובנת מכך שהמנורה – "בהעלתה את הנרות" – קשורה עם ענין התורה ;("תורה אור")
and just as " <i>Behaalotecha et haNerot</i> " consists of seven lamps, so too the Torah is divided into seven books of Torah (corresponding to the seven lamps).	וכשם ש**בהעלתה את הנרות** מרכיב משבעת הנרות, כך גם התורה נחלקת לשבעה ספרי תורה (כנגד השבעה נרות).
What is the conceptual connection in content between these matters, and how does this fit with the division into <i>Five Books of the Torah</i> ?	מהי השיכות בתוכן הענינים, וכיצד זה מתאים עם החלקה דחמשה חמשי תורה
(ב)	
And this is understood through the explanation of the content and instruction of " <i>Beha'alos'cha es haNeiros</i> " in general—	ויובן זה על-פי הבאור בתוכן וההוראה מ"בהעלתה את – הנרות" בכלל
as is known, all matters of Torah (<i>Torah</i> from the term <i>hora'ah</i> [instruction]) are guidance for a Jew in his Divine service.	כידוע, שכל עניני התורה (תורה מלשון הוראה) הם הוראה ליהודי בעבודתו
Especially the matters connected to the service in the Mishkan—which are reflected in the service of every single Jew,	ובפרט הענינים הקשורים עם העבודה במשכן – המשקפים בעבודת כל-אחד ואחד מישראל
as it is written, " <i>They shall make for Me a sanctuary and I shall dwell within them</i> "—within each and every Jew—	כמו שכתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", בתוך כל אחד ואחד מישראל

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

and especially the lighting of the Menorah (" <i>Beha'alos'cha es haNeiros</i> ") in the Mishkan,	ובפרט הדלקת המנורה ("בהעלתך את הנרות") במשכן
which expresses the general theme of the Jew's service—to serve Hashem (as will be explained).	המבטאת את התוכן הכללי של עבודת היהודי לעבוד (את ה') (כדלקמן)
And by way of introduction: Even though in " <i>Beha'alos'cha</i> "—as with all Torah matters—there are many interpretations (sixty myriads of explanations on the levels of <i>Peshat</i> , <i>Remez</i> , <i>Drush</i> , and <i>Sod</i>),	ובהקדמה: אף-על-פי שבבהעלתך – כבכל עניני התורה – ישנם רבוי פירושים (ששים רבוא פירושים), (על-דרך הפשט, הרמז, הדרוש והסוד
nevertheless, the foremost is the simple explanation, the level of <i>Peshat</i> ("The verse does not depart from its literal sense"),	הרי לכל לראש, ישנו הפירוש הפשוט על-דרך הפשט ("אין מקרא יוצא מידי פשוטו
which is relevant to every single Jew and to the collective of Israel—men, women, and children.	השיף לכל-אחד ואחד מישראל ולכלל ישראל – האנשים, הנשים והטף
And let it be noted: This is the function of Rashi's commentary—"I have come only to explain the simple meaning of the verse,"	ולהעיר – זהו ענינו של פירוש רש"י: "אני לא באתי", "אלא לפשוטו של מקרא
understood even to a five-year-old (since he is connected to and studies Torah).	(מובן אפילו לבן חמש (כינו שהוא שיף ולומד למקרא
From this it is understood that the Torah—meaning <i>instruction</i> —from " <i>Beha'alos'cha es haNeiros</i> " for every Jew,	ומזה מובן, שאת התורה (מלשון הוראה) מ"בהעלתך את הנרות" לכל-אחד ואחד מישראל
must—first and foremost—be learned from Rashi's simple explanation on the verse,	צריכים (לכל לראש) ללמד מהפירוש הפשוט בפירוש רש"י על הפסוק
which is understood by every Jew—and accordingly, the instruction derived from it is applicable to every Jew—	שמוכן לכל-אחד ואחד מישראל, ובמילא מובן שגם – ההוראה ממנו שיכת לכל-אחד ואחד מישראל
men, women, and children—even at the very beginning of their Divine service (before reaching higher levels in their study and service).	האנשים, הנשים והטף, גם בתחילת עבודתו (עוד קדם). (שהגיע לדרגות נעלות יותר בלמודו ובעבודתו
(ג)	
On " <i>Beha'alos'cha</i> ," Rashi comments: "Because the flame rises, Scripture uses the expression of ascent in lighting them—that one must kindle until the flame rises on its own."	על "בהעלתך" מפרש רש"י: "על שם שהלהב עולה, כתוב בהדלקתן לשון עליה, שצריך להדליק עד שתהא "שלכת עולה מאליה
The explanation of the directive in this is:	באור ההוראה שבזה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פרשׁר בת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

"Beha'alos'cha es haNeiros" expresses the general service of a Jew to serve his Creator:	בהעלתך את הנרות" בכלל מבטא את העבודה והכללית של יהודי לשמש את קונו
the service of kindling "the lamp of Hashem is the soul of man" with the light of the word of mitzvah and Torah light,	העבודה והלקחת "נר ה' נשמת אדם" בהאור דבר מצוה ותורה אור
and through this, it will shine in its light and illuminate his entire being—his body and his portion in the world—	ועל-ידי זה תאיר באורה, ותאיר את כל מציאותו, גופו – וְחִלְקוֹ בְּעוֹלָם
"All your actions shall be for the sake of Heaven," and "In all your ways know Him," and will also illuminate those around him—	כל מעשיך יהיו לשם שמים, ובכל דרכיך דעהו, ותאיר גם את האנשים סביבו
until the entire world is illuminated—"from her, light goes out to the whole world"—	עד – הארת כל העולם כלו ("ממנה אורה יוצאה לכל – (העולם)
with "a lamp of mitzvah and Torah light," and such a light that connects—mitzvah from the root meaning connection and bonding—	עם "נר מצוה ותורה אור", וכזה אור שמקשר – "מצוה" מלשון צותא וחבור
the physical world with the Holy One, blessed be He (as it were), in such a way that the world becomes—	את העולם הגשמי עם הקדוש-ברוך-הוא (כביכול), – באופן שהעולם נעשה
in the known expression—"a dwelling for Him, blessed be He, in the lowest realms,"	בלשון הידוע – דירה לו יתברך בתחתונים
a Menorah that burns and illuminates with G-dly light.	מנורה מאירה שדולקת ומאירה באור אלקי
And the manner in which this service must be fulfilled is as Rashi explains: One must kindle until the flame rises on its own.	והאופן בו צריך לבצע עבודה זו – הוא כפי שרש"י מפרש: "צריך להדליק עד שתהא שלהבת עולה מאליה
Even though the lighting and raising of the flames is done by the Jew who lights them, the essence of the mitzvah is that the flame should be kindled in a way that afterwards it shines on its own—	אף-על-פי שהדלקת והעלאת הנרות באה על-ידי היהודי המדליק את הנרות, הרי תוכן המצוה הוא – שיהיה נדלק באופן שאחר-כך יאיר מעצמו
the flame rises on its own—and it no longer requires the action or help of the one who lit the flame.	השלהבת עולה מאליה", ואינה זקוקה לפעלה והסיוע של מדליק הנרות
And so it is in serving Hashem: Even though the Holy One, blessed be He, gives strength to the Jew to perform his service ("Hashem helps him")	ובמובן הוא בעבודת השם: אף-על-פי שהקדוש-ברוך-הוא נותן כחות ליהודי לעשות עבודתו ("הקדוש-ברוך-הוא עוזרו
through "a lamp of mitzvah and Torah light"—[in addition to the fact that He created and lit "the lamp of Hashem, the soul of man," and brought it down below],	ב"נר מצוה ותורה אור" [נוסף על כך שהוא עשה, והדליק את "נר ה' נשמת אדם", והורידה למטה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

and likewise the Jew receives strength from Aharon the Kohen (the shepherd of Israel), who kindles the G-dly flame below,	ובכח-כחן מקבל יהודי כחות מאהרן הכהן (רועה ישראל) שמדליק את הנר האלקי למטה
and also strength from his parents and educators, and from other people around him—	וגם כחות מהוריו ומחנכיו, ומאנשים אחרים סביבו
(as it says: “Each person shall help his fellow and to his brother say: be strong!”)—	ובלשון הפתוב – “איש את רעהו יעזור, ולאחיו יאמר – (“חזק”)
nevertheless, the perfection and truth of the service is that—after he is lit by others—he becomes “a flame that rises on its own,”	אף-על-פי-כן, שלמות ואמתית העבודה היא – כבוד שאחרי שהוא “נדלק” על-ידי אחרים, הוא נעשה, “שלהבת עולה מאליה
meaning, the “lamp of mitzvah and Torah light” penetrates him so fully that it shines from within him—from his very essence (like a soul in a body)—on its own,	דהנני, ש”נר מצוה ותורה אור” חודר בו כל כך, עד** שזה מאיר ממנו – ממציאותו (כנשמה בגוף) עצמו (“מאליה
such that he no longer needs the influence of the one who lit him—he is himself a “flame that rises on its own.”	כך שאינו זקוק לפעלת המשפיע – מדליק הנר, בהיותו “שלהבת עולה מאליה
(ד)	
And specifically in the language of Rashi—“a flame that rises on its own”:	:“ובפרטיות לשון רש”י – “שלהבת עולה מאליה
“Flame”: Before the lamp burns, there exists a lamp, a vessel, oil, and a wick—but this does not illuminate.	שלהבת”: לפני שהנר דולק, ישנו נר, כלי, שמן ופתילה, אבל אין זה מאיר
A Jew’s task is to kindle the lamp in such a way that it becomes a flame, a lamp that gives light—radiating and illuminating its surroundings.	עבודתו של יהודי היא שהוא מדליק את הנר, באופן שנעשה שלהבת, נר מאיר, שיוהר ומאיר את הסביבה
And not just a small flame, but a flame.	ולא רק נר קטן, אלא שלהבת
“Rises”: His task to illuminate with the “flame” of mitzvah-light and Torah-light must be in such a way that he does not remain stationary in one place,	עולה”: עבודתו להאיר כ”שלהבת” כ”נר מצוה ותורה אור” צריכה להיות באופן שאינו נשאר לעמד במקום אחד,
but his illumination is through a continuous motion of progress and ascent (“We ascend in holiness”).	אלא הארתו היא מתוך תנועה מתמדת של הליכה (“ועליה” (מעלין בקדש
Additionally, he possesses the advantage of movement over standing still, even when standing strong,	נוסף על כך שיש אצלו המעלה של הליכה בכלל – (שהיא למעלה מעמידה (אפילו מעמידה בתקף
and in the language of the Haftarah: “they walk among those who stand,” his movement is in a way of “rising.”	ובלשון ההפטרה: “מהלכים בין העומדים” – הרי “הליכתו היא באופן ד”עולה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פֿרשׁר בת-פֿרשת בהעֿלֿתָּהּ, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

There can be movement that is in width and breadth, meaning movement within the same area and type of service,	יכולה להיות הליכה שהיא בארץ וברחב, דהיינו – הליכה באותו שטח וסוג עבודה
just expanded in scope and scale;	אלא באפן דהתפשטות לארץ ורחב
The meaning of “rising” is that he ascends above the level and stage he was at until now—	הפירוש ד"עולה" הוא – שהוא עולה מעל לשטח והדרגה שבה היה עד עתה
and as it is in a flame literally—a higher mode of Divine service.	וכפי שהוא בשלהבת בפשטות – סוג עבודה נעלה יותר
And the flame “rises on its own”—this becomes his nature and reality, that he illuminates from himself.	וה"שלהבת עולה מאליה" – זה נעשה הטבע והמציאות שלו, שהוא מאיר מעצמו
And for this, all the conditions must be present so that the lamp becomes a fitting vessel to burn and ignite on its own—	ולזה צריכים להיות כל התנאים בכדי שהנר יהיה כלי – מכשיר להיות גר דולק מאליו
through having a wick and oil prepared (nullified) to receive the light,	על-ידי זה שיש לו פתילה ושמן המוכנים ("בטל") לקבל את האור
as explained in detail in the Mishnah and Gemara in the chapter and discussion “With What May One Light and With What May One Not Light.”	כמבואר בפרטיות במשנה ובגמרא בפרק והסוגיא ד"במה מדליקין ובמה אין מדליקין
And likewise in the service of Hashem—preparing and nullifying the person to be able to receive and contain the light of “a lamp of mitzvah and Torah light,”	ועל-דרך-זה בעבודת השם – הכשרת ובטול האדם "שיוכל לקבל ולהכיל את האור ד"נר מצוה ותורה אור"
in such a way that it becomes a flame... burning on its own, and in a manner of ascent.	באפן שיעשה "שלהבת... מאליה" בוערת, ובאפן של עליה
(ה)	
And this mode of service—of “a flame that rises on its own”—must apply both in regard to oneself, in relation to influencing others, and in one’s engagement with the world (as will follow).	ועבודה זו באפן ד"שלהבת עולה מאליה" – צריכה להיות הן בנוגע לעצמו, הן בנוגע לעבודה עם אחרים, (והן בנוגע לעבודה בעולם (בדלוקין)
In regard to one’s own service:	בנוגע לעבודת עצמו
Although a Jew’s service in “a lamp of mitzvah and Torah light” begins and comes through the power of the Holy One, blessed be	הגם שעבודת ה'הודי ב"נר מצוה ותורה אור" מתחילה ובאה בכחו של הקדוש-ברוך-הוא, ושל הוריו – ב' – (השתפים בהולדתו) (ומתנכיו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרש"ר בת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

He, and of his parents—his two partners in his creation (and his educators),	
this must fully penetrate him, so that he becomes “a flame that rises on its own.”	הרי זה צריך לחדור בו לגמרי, כך שנעשה "שלהבת". עולה מאליה
As it is with “Torah light”: After at first receiving Torah from Torah itself and from his teacher and mentor who studies Torah with him—	וכפי שהוא ב"תורה אור": לאחר שבתחלת למוד התורה מקבל יהודי מהתורה וממלמדו ורבו שלומד — עמו תורה
he must then exert himself to understand Torah with his own understanding and review,	הרי הוא צריך אחר כך להתאמצ בהבנת התורה בהבנה, והשנה שלו עצמו
until it is engraved in his memory and mind, and until the Torah unites with him (and he no longer needs his teacher),	עד שזה יחקק בזכרונו ובשכלו, ועד לאפן שהתורה, (מתאחדת עמו (ואין הוא זקוק עוד לרבו
until it is “called by his name”—for “it is his Torah” (on its own),	עד שנקראת על שמו", כיון ש"תורה דילה היא" ("מאליה")
until—on the contrary—he becomes one who innovates and influences in Torah, in a manner of “a flame that rises on its own.”	עד שאדרבה — הוא נעשה מחדש ומשפיע בתורה, "באפן ד"שלהבת עולה מאליה
And more broadly—the innovation of the giving of the Torah:	ובכללות יותר — החדוש דמתן תורה]
Even though the Torah was given by the Holy One, blessed be He, to the Children of Israel, and it is by His power that they can study it	אף-על-פי שהתורה נתנה על-ידי הקדוש-ברוך-הוא לבני-ישראל, ובכחו של הקדוש-ברוך-הוא יכולים בני-ישראל ללמוד תורה
(like in “when you kindle the lamps,” it is the power of the one who lights them),	כדרך מה ש"בהעלתך את הנרות" — הוא דוקא בכת), (המדליק
nonetheless, it was given in such a way that “it is not in Heaven,” and was entrusted specifically to the Jewish people, souls in bodies,	הרי היא נתנה באפן ש"התורה לא בשמים היא", ונמסרה דוקא לבני-ישראל — נשמות בגופים
and specifically the earthly Beit Din has the authority to decide halachah—	ודוקא בית-דין שלמטה בכחו לפסק הלכה
such that the Holy One, blessed be He, Himself—	עד שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו
nevertheless, it is not “a commandment learned by rote,” but rather an approach of “ascending in holiness” (enhanced mitzvah observance, etc.).	עם זה — אין זה באפן ד"מצוות אנשים מלמדה", אלא (באפן ד"מעלין בקדש" (בהדור מצוות וכיוצא בזה
And in addition to one's service in Torah and mitzvos needing to be in the manner of “a flame that rises on its own,”	ונוסף על כך שעבודתו בתורה ומצוות צריכה להיות, "באפן ד"שלהבת עולה מאליה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פרשׁת בת-פרשׁת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

so too must it be regarding his conduct in permissible matters—"All your deeds should be for the sake of Heaven, and in all your ways know Him"—	כך צריך להיות גם בנוגע לעבודתו בעניני הרשות: "כל — מעשיו יהיו לשם שמים, ובכל דרכיו דעהו
that his entire being at all times (not just during Torah, prayer, and mitzvah observance) be so permeated with "I place Hashem before me always,"	שמציאותו בכל המעט לעת (לא רק בזמן התורה והתפילה וקיום המצוות) תדורה כל-כך ב"שויתי ה' לנגדי תמיד
that "in all your deeds" and "all your ways"—in everything he does,	עד ש"בכל מעשיו" וב"כל דרכיו" — בכל הענינים — שהוא עושה
even in eating and sleeping and conducting business in worldly matters—he is a "flame that rises on its own,"	גם באשר הוא אוכל וישן ומתעסק בעסקיו בעניני, "העולם — הרי הוא "שלהבת עולה מאליה
conducting himself entirely from within with intent for the sake of Heaven and "know Him."	"מעצמו מתנהג הוא בכל הענינים לשם שמים ו"דעהו
And likewise it must be in his work with others: true and complete influence on another only happens when he becomes a "flame that rises on its own"—	ובמובן צריך להיות בנוגע לעבודתו עם אחרים: השפעה אמיתית ומשלמת על הולת, היא דוקא באשר — "הוא נעשה "שלהבת עולה מאליה
such that even when the influencer or teacher departs, the recipient remains himself a lamp that shines with "a lamp of mitzvah and Torah light"	שגם באשר המשפיע והרב הולך — נשאר הוא מעצמו, "נר מאיר ב"נר מצוה ותורה אור
and even in matters of the mundane—not just in action, but also in thought and speech—	ובדברי הרשות (לא רק במעשה — אלא גם במחשבה, ודבור
because this has become his essence, his nature, and his habit—he can now "stand on his own feet" and is no longer dependent on his teacher and mentor—he is a "flame that rises on its own."	כיון שזה נעשה מציאותו, טבעו ורגילותו — באפן ש"יכול לעמד על רגליו, ואינו זקוק לרב והמחנך שלו — "שלהבת עולה מאליה
(ו)	
And one could say even more: the service of "on its own" itself can exist in two modes:	ויש לומר תורה מזו — העבודה ד"מאליה" גופא יכולה להיות בשני אפנים
(a) Even though the physical body of a Jew, on its own, does not initially radiate with "a lamp of mitzvah and Torah light" and "all your deeds for the sake of Heaven," etc.,	(א) אף-על-פי שגופו הגשמי של יהודי מצד עצמו אינו מאיר לכתחלה ב"נר מצוה ותורה אור" ו"כל מעשיו לשם שמים" כו'
the body is worked with and trained in such a way that habit becomes second nature, and even first nature,	מעבדים את הגוף ומרגילים אותו באפן שהרגל נעשה, "טבע שני, ועד "טבע ראשון

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

such that one fulfills Torah and mitzvos on their own.	".שְׂקִיּוֹת תּוֹרָה וּמִצְוֹת "מֵאֲלֵיָהּ
But this is something additional to its [the body's] being—since the physical body itself was not initially fit for such service;	אָבֵל זֶהוּ דְּבָר נוסף על מציאותו – כִּינּוּן נֶשְׁמָה (גופו, הגשמי) מֵעֲצָמוֹ לֹא הָיָה שָׂיף לְעִבּוּדָה זוֹ
and the proof is that it must be extensively trained. Only through habituation does it become “nature.”	וְהִרְאָה – שְׂצָרִיף לְהַרְגִּיל אוֹתוֹ בָּזֶה; אֲלֵא שְׂעִלְיָדִי "הַרְגֵּל – נַעֲשֶׂה טִבֵּעַ
[And furthermore, its very nature is defined by measure and limitation, according to its inherent natural limits.]	וְנוֹסֵף לָזֶה – הִרִי "טִבֵּעַ" עֲצָמוֹ קְשׁוּר עִם מְדִידָה [וְהַגְבָּלָה, עַל־פִּי הַגְבָּלַת הַטִּבֵּעַ שְׁלוֹ
(b) Through revealing how a Jew's very being—even his physical body—is inherently bound up with the Holy One, blessed be He,	(ב) עַל־יְדִי־זֶה שְׂמֻגְלִים אֵיף שְׂמֻצִּיאָתוֹ שֶׁל יְהוּדִי – גַּם) גּוֹפּוֹ הַגְּשָׁמִי – קְשׁוּרָה עִם הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
and in the known expression: “the true existence of the created <i>yesh</i> is the true <i>yesh</i> of Hashem” —	וּבִלְשׁוֹן הַיָּדוּעַ: "הַמֻּצִּיאָת הָאֲמִתִּית שֶׁל הַיֵּשׁ הַנִּבְרָא – "הִיא הַמֻּצִּיאָת דֵּה־יֵשׁ הָאֲמִתִּי
then the Jew's service in Torah and mitzvos (fulfilling Hashem's will) is not something additional—	אֲזִי עִבּוּדַת הַיְּהוּדִי בַּתּוֹרָה וּמִצְוֹת (קִיּוּם רְצוֹן ה') – אֵינָה כְּדָבָר נוסף
but rather, from the very first moment (even without the work of habit becoming nature),	מִיָּד בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה (אֲפִלּוּ לֹלֵא הָעִבּוּדָה דְּהַרְגֵּל נַעֲשֶׂה), (טִבֵּעַ
since his very being is connected to the True <i>Yesh</i> .	כִּינּוּן שְׂמֻצִּיאָתוֹ עֲצָמָה קְשׁוּרָה עִם הַיֵּשׁ הָאֲמִתִּי
And with the Holy One, blessed be He—as it were—there is no difference between the first time and the second, third, etc.	וְאֵצֶל הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא כְּבִיכּוֹל – אֵין חִלּוּק בֵּין הַפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה וְהַפֶּעַם הַשֵּׁנִיָּה, הַשְּׁלִישִׁית וְכוּ'
And one could say: the order of Divine service must be that at first—at the beginning of the avodah (when the body conceals the light of the soul and Torah and mitzvos),	וַיֵּשׁ לומר – שֶׁסֶדֶר הָעִבּוּדָה צָרִיף לְהִיּוֹת: שְׂתַחֲלָה – בְּתַחֲלַת הָעִבּוּדָה (כְּאֲשֶׁר הַגּוֹף מַעְלִים עַל אוֹר הַנֶּשְׁמָה), (וְתוֹרָה וּמִצְוֹת
the service must be in a way that “habit becomes nature,” through refining the body;	צָרִיכָה הָעִבּוּדָה לְהִיּוֹת בְּאִפְסוֹ ד'הַרְגֵּל נַעֲשֶׂה טִבֵּעַ", עַל־יְדִי זְכוּף הַגּוֹף
and through this, one reveals the essential power within the Jewish body.	וְעַל־יְדִי־זֶה מְגַלִּים – אֵת כֹּחַ הָעֲצָם בַּגּוֹף הַיְּהוּדִי
(ז)	
And similarly to how this applies in a person's service (with himself and with others), so too must it apply in one's work within the world:	וְעַל־דֶּרֶךְ כִּפִּי שֶׁהוּא בְּנוֹגֵעַ לְעִבּוּדַת הָאָדָם (עִם עֲצָמוֹ וְעִם אֲחֵרִים) – כְּמוֹכֵן צָרִיף לְהִיּוֹת בְּנוֹגֵעַ לְעִבּוּדָה בְּעוֹלָם
through a Jew fulfilling a mitzvah with a physical thing in the world (since most mitzvos are specifically with physical things), there is a refinement and purification of the physical object,	עַל־יְדִי זֶה שִׂיְהוּדִי מְקַיֵּם מִצְוָה עִם דְּבָר גְּשָׁמִי שֶׁבְּעוֹלָם (שְׂרֹב הַמִּצְוֹת הֵן דּוֹקָא בְּדְבָרִים גְּשָׁמִיִּים) – נַעֲשֶׂה בְּרוּר וְזָכוּף בְּדָבָר הַגְּשָׁמִי

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשת בת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

to the extent that in some cases, the object itself becomes a “cheftza of holiness” (as in the mitzvah of circumcision and similar).	עד שבכמה ענינים נעשה הוא חפצא של קדשה (במצוות מילה וכיוצא-בזה).
And although the sanctity of the object is effected specifically through the person who sanctifies the item—through the person who fulfills the mitzvah—	והגם שקדשת החפצא נעשית דוקא על-ידי האדם המקדש את הדבר, דוקא על-ידי האדם המקיים את המצוה
nevertheless, afterwards the sanctity is fixed in the physical object in such a way that even after the time of the mitzvah and the sanctification of the item, the holiness remains there—	אבל אחר-כך נקבעת הקדשה בדבר הגשמי, באפן שגם לאחר (זמן) קיום המצוה וקדוש החפצא, נשארת שם הקדשה
and similarly the refinement and purification of all physical things with which one fulfills a mitzvah is in a way of “on its own.”	ועל-דרך-זה הברור והזכוף בכל הדברים הגשמיים [“שבהם מקיים מצוה”, באפן דמאלה]
And even more: there is in the object itself the power that a person can make an oath with it through the act of “grasping a sacred object”—	ועד יתרה מזו, שיש בכחו של החפץ שאדם יעשה עמו, שבועה בנקיטת חפץ של קדשה
meaning that specifically through the sacred object the oath is effected—something that would not be done by the person’s oath alone, even though the object’s sanctity came through man.	דהינו, שדוקא באמצעות החפץ של קדשה נפעלת שבועת האדם (שלא היתה על-ידי שבועת האדם בפני עצמו, אף-על-פי שקדשת החפץ נעשתה על-ידי האדם),
In this, the object becomes a connector for the fulfillment of the oath. [And also “shevuah” means satisfaction—filling of powers brought through an oath, as is known in the expression “They make him swear to be righteous...”]—	שבועשאז מקשר לקיום השבועה [וגם “שבועה” מלשון “שבע”, משבע בכחות הבאים על-ידי שבועה, — [כידוע הפירוש ב”משביעין אותו תהי צדיק” כו’
this shows that the sanctifying power in the object becomes “arising on its own” from the object itself, and this affects the person’s oath (also in the sense of satisfaction/filling).	שזה מורה שפח הקדשה שבחפץ נעשה “עולה מאליה” מהחפץ עצמו, וזה פועל בשבועת האדם (גם מלשון “שבע”).
And similarly in regard to a sacred object in sacrifices: although the sanctity of the offering is effected by the person who sanctifies it,	וכפי שזה בנוגע לחפץ של קדשה בקרבנות — הגם שקדשת הקרבן נעשית על-ידי האדם המקדש את הקרבן
the offering becomes sanctified with inherent bodily holiness which cannot be undone; the holiness remains in an “on its own” way, until the offering atones for the person—	הרי הקרבן מתקדש בקדשת הגוף, שאינה נפקעת; הקדשה נשארת באפן ד”מאלה”, עד שהקרבן מכפר על האדם

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פרשׁר בת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

even though the sanctifying and offering is done only through the person who designates and offers the korban, as it is written "A man who brings of you an offering to Hashem" (and so too with similar matters).	הגם שקדשת והקרבת הקרבן היא דוקא על-ידי האדם (המקדיש והמקריב את הקרבן, כמו שכתוב "אדם כי"). (וקריב מקם קרבן לה" וכו' צא-בזה
And it can be said that the novelty here is: although the physicality of the world on its own is not connected to holiness, and to draw holiness there to the point that it becomes a cheftza of holiness,	ויש לומר החדוש בזה: שאף-על-פי שגשמיות העולם מעצמה אינה קשורה עם קדשה, וכדי להמשיך שם — "קדשה, עד לאפן שייעשה מזה" חפץ של קדשה
it requires the power of Hashem who unites opposites (and this was given at the giving of the Torah when the decree between upper and lower realms was nullified),	זקוקים לכוח של הקדוש-ברוך-הוא שמחבר הפכים (וזה נתן במתן תורה, באשר נתבטלה הגזרה בין), (עליונים ותחתונים
nevertheless, Hashem gave the power (to the Jew) that through doing a mitzvah with a physical thing,	הרי הקדוש-ברוך-הוא נתן את הכח (להיודי), שעל-ידי עשיית מצוה עם דבר גשמי
he makes the physical thing itself into a cheftza of holiness, in a way that it "rises on its own"—such that it no longer requires (as it were) a supernal power (or human power) to draw holiness into it—	יעשה הדבר הגשמי עצמו "חפץ של קדשה" באפן ד"עולה מאליה", שאינו זקוק כביכול לכח עליון (וכח האדם) להמשיך בו קדשה
like with the case of lamps simply: that a person is needed to light them, since the physical wick and oil cannot ignite themselves,	כמו דגמת ענין הנרות בפשטות, שצריכים את האדם [המדליק כדי להדליק את הנר, כיון שהפתילה הגשמית [והשמן הגשמי מעצמם לא יכולים להדליק מעצמם
but after they are lit properly, they burn "on their own"—the wick and oil become the source of the flame, and when the wick and oil are used up, the flame is extinguished.	אבל לאחר שמדליקים אותם באפן המתאים — הרי הם "דולקים מאליה", הפתילה הגשמית והשמן הגשמי נעשים המקור לאור הנר, וכשאין נשאר פתילה ושמן — נכבה

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משניות שבת-פרשית בת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

[FOOT NOTE:

קדשה

And it can be said that the reason for this is due to the power of the essence within the created *yesh* (the tangible entity of creation), i.e., the physicality of the world—because it alone (its essence and being) possesses the power and ability to be *yesh* from absolute *ayin* and *efes hamuchlat mamash* (“absolute nothingness”) [Iggeret HaKodesh, Siman 20 (130), beginning of section 2]—and this concept becomes revealed in the world through the fulfillment of Torah and mitzvot within the physical world, as it will be in the complete revelation in the time to come, as it is written (Yeshayahu 40:5), “And the glory of Hashem shall be revealed, and all flesh together shall see it.”

And perhaps it can be said differently: Since He, may He be blessed, is all-capable and not confined by any limitation (Heaven forbid), therefore He has the ability to give power within created beings, so that after holiness has been drawn into them (through the fulfillment of Hashem’s mitzvah), it then arises *on its own*. And as discussed elsewhere (Likkutei Sichot, vol. 27, end of p. 252 and on), regarding the creation of beings—that He, may He be blessed, has the capacity to bring into being those entities in such a way that after they have been brought into being, they no longer need Him. [Although logic requires that beings must constantly depend on Him to bring them into existence from *ayin* to *yesh*, as explained in Tanya, Shaar HaYichud VeHaEmunah, chapter 2, and further discussed in the maamar that begins “Tanu Rabbanan Ner Chanukah” 5643 (p. 36 and on), and in many places—that the concept of *yesh me’ayin* creation demands that the creative force be present at all times in the thing created to continuously bring it into existence—still, since He is “nimna hanimna’ot” (He for whom impossibilities are not an obstacle) (see Responsa of the Rashba, siman 828, cited in Sefer HaChakirah by the Tzemach Tzedek, sec. 34b; Sefer HaMaamarim 5678, p. 400, and more), therefore logical proofs are not the determinant regarding how the creation occurred. However, regarding *how* creation occurred—*yesh*—there is a clear basis in Torah tradition. And so, the Alter Rebbe received from his teachers that creation is renewed at every single moment [Shaar HaYichud VeHaEmunah, ch. 1].

However, with regard to drawing holiness into created beings, it may be said that once holiness has been drawn into them even once (through the fulfillment of a mitzvah with a physical object), then the holiness arises *on its own* (as discussed above).

But this still requires further analysis—and this is not the place for it.

(ח)

And in a similar manner, this applies also regarding service in matters of the optional: “All your deeds” of a Jew must be done

ועל-דרך-זה הוא גם בנוגע לעבודה בעניני הרשות:
“כל מעשיך” של יהודי צריכים להעשות “לשם
שמים”, ויתרה מזו – “בכל דרכיך דעהו

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פֿרשׁר בת-פֿרשת בהעלתה, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

"for the sake of Heaven"—and beyond this: "In all your ways, know Him."	
That is, in addition to doing it for the sake of Heaven (e.g., eating in order to have strength to learn Torah and fulfill mitzvot), one makes the act itself into a preparation for a mitzvah or similar—until your “ways” themselves become part of "know Him."	דְּהַנּוּ, שְׁנוּסָרָה עַל כֹּךָ שֶׁהוּא לְשֵׁם שְׁמַיִם (לְדַגְמָא, שְׂאוּכַל בְּכַדִּי שִׁיחִיָּה לֹא כַח לְלַמֵּד תּוֹרָה וּלְקַיֵּם מִצְוֹת), עוֹשִׂים מִזֶּה גּוֹפֵא הַכָּשֶׁר מִצְוָה וְכִיּוֹצֵא-בָּזֶה, עַד שֶׁ"דְּרָכֶיךָ" גּוֹפֵא נַעֲשִׂים (חֲלָק מִ"דְּעִהוּ" ** עֲצֻמוֹ.
And not only is it unnecessary for the Jew to do this every time anew, rather, on the contrary—the matter of the optional itself arises on its own and awakens him to his Divine service.	וְלֹא רַק שְׁלֹא זְקוּקִים שֶׁהַיְּהוּדִי יַעֲשֶׂה זֹאת כָּל פַּעַם מִחֲדָשׁ, אֲלָא אֲדַרְבֵּה: דְּבַר הָרְשׁוּת עֲצֻמוֹ הוּא עוֹלָה מֵאֻלָּיָהּ, וּמַעֲוִיר אוֹתוֹ לְעִבּוּדָתוֹ.
And this is clearly seen even with a child—as discussed above (Section 2), that the instruction from "flame rises on its own" (as brought in Rashi's commentary—at age five for Scripture) applies to all of Israel, even the young children:	וְכַמוֹכֵן בְּפִשְׁטוּת גַּם אֶצֶל יֶלֶד – כַּמְדָּבָר לְעִיל (סְעִיף-ב) שֶׁהוֹרָאָה מִ"שִׁלֶּהֶבֶת עוֹלָה מֵאֻלָּיָהּ" ** (שֶׁהוֹבָאָה בְּפִירוּשׁ-רִשִׁי – לְכֹן חֲמֵשׁ לְמַקְרָא) הִיא לְכָל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, גַּם לְטַף.
When one sets up in the room of a five-year-old child a siddur, a charity box, and the like—this must be set in such a place and manner that once it is placed, no longer is the person who set it needed, not even the child himself to remember to use the chumash, etc.	כַּאֲשֶׁר קוֹבְעִים בְּחֻדְרוֹ שֶׁל יֶלֶד חֲמֵשׁ, סְדוּר קַפַּת-צִדְקָה וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה - צְרִיכִים לְקַבֵּעַ זֹאת בְּמָקוֹם בָּזֶה וּבְאִפֻּן בָּזֶה, שֶׁלֹּא-תִּרְרִי שֶׁקִּבְעוּ זֹאת, לֹא זְקוּקִים יוֹתֵר לְאֶדָם, הַקוֹבֵעַ, וְאִפְלוּ לֹא לְיֶלֶד.
Rather, when he enters the room, the <i>chumash</i> itself arises on its own and awakens him to look into it and study it; similarly, the <i>siddur</i> , and likewise the <i>charity box</i> —it is placed in such a location and in such a prominent way that it arouses the child to put a coin in it for tzedakah.	שִׁיזְכּוֹר לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בַּחֲמֵשׁ וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה, אֲלָא כַּאֲשֶׁר הוּא נִבְנֶה לְחֻדְרֵי הָרִי הַחֲמֵשׁ עֲצֻמוֹ עוֹלָה מֵאֻלָּיָהּ וּמַעֲוִיר אוֹתוֹ שֶׁיִּסְתַּכֵּל וְיִלְמַד בוֹ; וְעַל-דִּרְדָּר זֶה הַסְדוּר. וְעַל-דִּרְדָּר זֶה קַפַּת-הַצִּדְקָה – מִנְחַת בְּכֹזָה מְקוֹם וּבְאִפֻּן בּוֹלֵט בָּזֶה, שֶׁזֶה מַעֲוִיר אֶת הַיֶּלֶד שֶׁיִּכְנִים בָּהּ פְּרוּטָה לְצִדְקָה.
And in this manner applies to all matters of educating Jewish children—and from this it is also understood regarding the optional matters of adults—and certainly through fulfillment of their mitzvot—that it must be done in such a way that the very object (with which the mitzvah is done) rises on its own until it reminds the Jew of his Divine service.	וְעַל-דִּרְדָּר זֶה כָּל הָעֲנִינִים דְּחִינוּף יֶלְדֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִזֶּה מוֹכֵן גַּם בְּנוֹגֵעַ לְדַבְרֵי הָרְשׁוּת שֶׁל מְבַגְרִים, וְעַל-אַחַת-כַּפָּה וְכַמָּה עַל-יְדֵי קִיּוּם הַמִּצְוֹת שֶׁלֵּהֶם – שֶׁהוּא צָרִיךְ לְהַעֲשׂוֹת בְּאִפֻּן, שֶׁהַחֲפָצָא עֲצֻמוֹ (שֶׁעֲצֻמוֹ עוֹשִׂים מִצְוָה) – הוּא עוֹלָה מֵאֻלָּיָהּ, עַד שֶׁזֶה מִזְכִּיר לְיְהוּדִי עוֹדוֹת עִבּוּדָתוֹ.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פרשׁר בת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

(ט)	
Based on the above, the matter of “And the people were like complainers” will be understood—this being the beginning of the sixth book of the “Seven Books of the Torah,” and its connection to Parshat Behaalotecha:	על-פי הנזכר-לעיל יוכן הענין ד**”ויהי העם כמתאננים”** – התחלת הספר הששי דהשבעה ספרי: תורה, והשיכות לפרשת בהעלתך
The content of “When you raise the lamps”—until “so that the flame rises on its own”—is that the service of the Jew must be in such a way that he kindles and illuminates himself and his portion in the world, and the entire world, with “a mitzvah is a lamp and Torah is light”—until it becomes in a manner that the flame rises on its own;	התכן ד**”בהעלתך את הנרות”** – עד ש”תהא” שלקבת עולה מאליה”** – הוא, שעבודת היהודי צריכה להיות באופן שהוא מדליק ומאיר את עצמו וחקלקו בעולם וכל העולם בנר מצוה ותורה אור, עד **”באפן ש”תהא שלקבת עולה מאליה”
that also the person’s own being (his physical body), which by its nature conceals the light of the soul, should become a “flame rising on its own” in mitzvah-lamp and Torah-light;	שגם מציאות האדם (גופו הגשמי) שמצד עצמו מעלים על אור הנשמה – תהיה שלקבת עולה מאליה בנר מצוה ותורה אור
and similarly to impact the reality of the world, by turning the physical matters of the world into objects of holiness.	ועל-דרך-זה גם לפעל במציאות העולם, על-ידי עשיה שלדברים הגשמיים בעולם לחפצא של קדשה
From this it is understood that the perfection of the service is when “Behaalotecha et ha’nerot” until “the flame rises on its own” is accomplished and penetrates all details of the person and of the world—	ומזה מוכן, ששלמות העבודה היא באשר “בהעלתך את הנרות” עד “שתהא שלקבת עולה מאליה” נפעל, וחודר בכל פרטי האדם ובכל פרטי העולם
from the highest matters to the lowest matters—because service in a manner of “on its own” is the true and complete gauge of perfection,	מהענינים הנעלים עד הענינים הכי תחתונים – כיון שהעבודה באפן דמאליה” היא, הרי אכן הבוחן שהעבודה היא בתכלית השלמות ובתכלית האמת
not only from the side of the Divine power or at least the power of the one who lights the lamps, but even from the very being of the person and of the world;	גם מצד מציאות האדם ומציאות העולם (ולא רק מצד כח העליון או על-כל-פנים מכחו של המדליק את (הנרות);
and therefore, it must penetrate into all the levels, even into the lowest part, so that it too should shine “on its own.”	ולכן – הרייזה צריך לחדר בכל פרטי הדרגה עד גם “לחלק הכי תחתון, שגם הוא יאיר מאליה”.
On the contrary, it is specifically when the lowest level shines on its own with Divine light, that this indicates the perfection and truest essence of the matter of avodah “on its own” (even in the highest levels).	ואדרבה: דוקא על-ידי זה שהתחתון ביותר מאיר מאליה” באור האלקי, הרייזה מורה על שלמות ואמתית הענין דעבודה מאליה” (גם בדרגות הנעלות יותר).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

Similar to the known parable that specifically by elevating the lowest part of a building, the entire structure is uplifted—even the highest levels of the building.	על־דרך משל הידוע – שדוקא על־ידי הגברת החלק הכי תחתון של בנין, מגביהים את כל הבנין, גם את הדרגות הנעלות ביותר של הבנין.
According to this, it is understood why the command “When you raise the lamps” was said to Aharon the Kohen Gadol (and he fulfilled it in practice)—	על־פי־זה מובן מדוע הצווי ד' "בהעלתך את הנרות" – (נאמר לאהרן כהן גדול (והוא קיים זאת בפעל
because the concept of Aharon is, as explained in the Mishnah—“Be of the students of Aharon... lover of creatures and draws them near to Torah”:	כיון שענינו של אהרן הוא כמפורש במשנה – (הוי מתלמידיו של אהרן כו') אוהב את הבריות ומקרבן לתורה
he has love even for those distant from Hashem’s Torah and service—and therefore they are called simply “creatures” in the world (their only merit being that they were created by Hashem),	יש לו אהבה אפילו לרחוקים מתורת ה' ועבודתו, ולכן נקראים בשם בריות בעלמא (מעלתם היחידה היא זה), (שהם נבראו על־ידי הקדוש־ברוך־הוא
and he brings them close to Torah—he brings the <i>creatures</i> that are in the lowest state close to Torah, which is higher than all heights,	ומקרבן לתורה – הוא מקרב את הבריות שנמצאים בדרגה הכי תחתונה לתורה שהיא למעלה מכל העליונים
in such a way that he brings <i>them</i> (the creatures themselves) close to Torah—not, Heaven forbid, bringing the Torah down to them—until they themselves become “a flame rising on its own.”	באופן כזה שהוא מקרב אותם (את הבריות) עצמן לתורה (ולא חס ושלום לקרב את התורה אליהם), עד "שהם נעשים שלקבת עולה מאליה
And because this is what occurred with the Jewish people (that even the “creatures” became “rising flame”), from this is drawn power into the world as well, to illuminate even the lowest part of the world, until it too becomes a “flame rising on its own.”	ומנה שפך נפעל אצל בני־ישראל (שגם הבריות הם עולה מאליה) – נמשך גם הכח בעולם, להאיר גם את החלק הכי תחתון שבעולם, עד באופן דשלקבת עולה מאליה
(י)	
The distinction between the two aspects of avodah (Divine service) mentioned above—(a) self-refinement, and (b) refinement of the world—and more specifically: (a) avodah in matters of holiness, and (b) avodah in worldly matters, even in the lowest levels (“creatures”)—is along the lines of the distinction between the numbers five and seven.	החלוק בין שני עניני העבודה הנזכרים־לעיל - (א) עבודת עצמו, ו(ב) העבודה בעולם, ובפרטיות - (א) העבודה בעניני קדושה, ו(ב) העבודה בעניני העולם, עד בחלק הכי תחתון ("בריות") - הוא על־דרך החלוק בין מספר חמשה ומספר שבעה
And as it is in holiness (from where this chain descends downward): both the Jewish people and the Torah divide into these two categories: the seven lamps of the Menorah correspond to seven types into which all Jewish souls are divided, paralleling the	וכפי שהוא בקדושה (שממשם זה משתלשל אחר־כך למטה): הן בני־ישראל והן התורה מתחלקים לשתי חלקות אלו: שבעת נרות המנורה הם כנגד שבעת הסוגים שבהם נחלקות כל נשמות ישראל, כנגד

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

seven middot (attributes): one serves from love, another from fear, and so on, until malchut;	השבעה מדות: יש עובד מאהבה, יש עובד מיראה וכו', עד מלכות
and likewise, there is a classification of the Jewish people into five levels corresponding to the five books of the Torah, and one could say this is alluded to in the chapter of Shabbat: "Rabban Yochanan ben Zakkai had five disciples," and the commentaries explain that we must say Rabban Yochanan ben Zakkai (who was the Nasi of the Sanhedrin, and by his request "Give me Yavneh and its sages," Torah study continues to this day) had more than five students—	ועל־דרך זה ישנה חלקה של בני־ישראל לתמשה דרגות כנגד תמשה חמשי תורה, ויש לומר שנה נרמז בפרק דשבת זו: "תמשה תלמידים היו לו לרבן יוחנן בן זכאי", ומבאר במפרשים, שמכרחים לומר שֶׁלְרַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי (שְׁהָיָה נָשִׂיא הַסַּנְהֶדְרִין, עַד שֶׁבִּבְקִשְׁתּוֹ "תֵּן לִי יָבֵנָה וְחֻכְמֶיהָ") – יֵשׁ לוֹ קִיּוּם לְלִמּוּד הַתּוֹרָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה – הָיוּ יוֹתֵר מִחֲמִשָּׁה תַלְמִידִים
rather, the meaning is that all his students, and all Torah learners in general (about all Jews it is said, "And all your children will be students of Hashem") are divided into five types and levels.	אֵלָּא שֶׁהַפְּרוּשׁ בָּזָה הוּא – שֶׁכָּל תַּלְמִידֵיו, וְכָל הַתַּלְמִידִים וְלומְדֵי הַתּוֹרָה בְּכָלֵל (כָּל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל – עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוּדֵי ה'") – נִחְלָקִים לְחֲמִשָּׁה סוּגִים וְדִרְגוֹת
Likewise, as noted above, Torah is divided into seven Books of the Torah and into five Books of the Torah.	וְכֵן כַּנֶּזְכָּר־לְעֵיל גַּם הַתּוֹרָה נִחְלָקֶת לְשִׁבְעָה סְפָרֵי תוֹרָה, וְלְחֲמִשָּׁה חֲמִשֵּׁי תוֹרָה
One of the differences between them (five and seven): the number five is mainly related to avodah in holiness (generally—self-refinement), and seven refers also to avodah in the world ("creatures").	אֶחָד הַחֲלּוּקִים בֵּינֵיהֶם (חֲמִשָּׁה וְשִׁבְעָה): חֲמִשָּׁה קָשׁוּר בְּעֶקֶר עִם הָעֲבוּדָה בְּקִדְשָׁה (וּבְכָלְלוּת – עֲבוּדַת עֲצָמוֹ), (וְשִׁבְעָה קָאִי עַל הָעֲבוּדָה גַּם בְּעוֹלָם ("בְּרִיּוֹת
And as this is in the higher middot (sefirot): the five middot from chesed to hod encompass the main middot, as is known that the fifth sefirah (hod) is the end and completion of the main middot; whereas the sixth and seventh (yesod and malchut) are the source of influence into Beriah-Yetzirah-Asiyah, the realms of separation.	וְכַפִּי שָׁנָה בַּמִּדּוֹת (סְפִירוֹת) הָעֲלִיוֹנוֹת: חֲמֵשׁ הַמִּדּוֹת מִחֶסֶד עַד הוֹד כּוֹלְלוֹת אֶת (עֶקֶר) הַמִּדּוֹת, כִּידוּעַ שְׁהַסְפִּירָה הַחֲמִישִׁית (הוֹד) הִיא סוֹף וְתִשְׁלוּם הַמִּדּוֹת בְּעֶקֶר הַמִּדּוֹת; וְהַסְפִּירָה הַשְּׁשִׁית וְהַשְּׁבִיעִית (יְסוֹד וּמַלְכוּת) הֵן מְקוֹר הַהִשְׁפָּעָה לְבְרִיאַת־יְצִירָה־עֲשִׂיָּה, עֲלֵמָא דְּפְרוּדָא
And this is from the distinctions among the Jewish people, as they are divided into seven levels (corresponding to the seven lamps), which includes all the levels among the Jewish people—even the lowest levels (even those distant from the Torah of Hashem, etc., [who are called merely] "creatures in the world"), corresponding to the sixth and seventh levels;	וְזֶהוּ מִהַחֲלּוּקִים בֵּין בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּפִי שֶׁהֵם נִחְלָקִים – לְשִׁבְעַת דְּרָגוֹת (כַּנֶּגֶד שְׁבַעַת הַנֵּרוֹת) שָׁנָה כּוֹלֵל אֶת כָּל הַדְּרָגוֹת דְּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל, גַּם הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת (עַד הָרְחוּקִים מִתּוֹרַת ה' כו' בְּרִיּוֹת בְּעֲלֵמָא"), כַּנֶּגֶד הַדְּרָגָא הַשְּׁשִׁית וְהַשְּׁבִיעִית

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משניות שבת-פרש' בת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

and as they are divided into five—the learners of the Five Books of Torah and their full interpretation (like “Rabban Yochanan ben Zakkai had five disciples,” whose entire identity was Torah and holiness), which is mainly connected with holiness (the five sefirot).	וכפי שהם נחלקים לחמשה – כלומדי חמשה חמשי תורה ופרושה כלו (חמשה תלמידים היו לרבן יוחנן בן זכאי, שכל ענינו היה תורה וקדושה), (קשור בעקר עם קדושה (ה' הספירות).
And similarly is the division in Torah between the standard sectioning into Five Books of the Torah (like the five disciples)—because the primary focus of Torah is connected with holiness;	ועל-דרך-זה הוא גם החלוק בתורה בין החלקה על-דרך הרגיל לחמשה חמשי תורה (על-דרך החמשה תלמידים) – כיון שעקר ענין התורה קשור עם קדושה
but since the Torah must also act upon the world that was created in the seven days of Creation (and all the Torah was given to bring peace into the world),	אבל היות שהתורה צריכה לפעל גם בעולם שנברא בשבעת ימי בראשית (וכל התורה נתנה לעשות שלום), (בעולם).
therefore, there also exists the division into seven books of the Torah, including the sixth and seventh level—the source of influence in the world.	לכן ישנה גם החלקה לשבעה ספרי תורה, כולל הדרך הששית והשביעית, מקור ההשפעה בעולם.
(יא)	
And this aligns also with the content of the <i>seven books of the Torah</i> : the first five books, whose general content is hinted to in their names—Bereishis, Shemos, Vayikra, Bamidbar, and <i>Vayehi binso'a haAron</i> —are associated (especially their beginnings) primarily with holiness (creation of the world, the names of the Children of Israel, "And He called to Moshe," the census in the Wilderness of Sinai, and <i>Vayehi binso'a haAron</i> —Torah).	ונה מתאים גם עם התכן דהשבעה ספרי תורה: חמשת הספרים הראשונים שתתכןם הפללי מרמז בשמותיהם (בראשית, שמות, ויקרא, במדבר, ויהי בנסע הארץ) קשורים (ובפרט התחלת הספרים) בעקר עם קדושה (בריאת העולם, שמות בני ישראל, ויקרא אל משה, מנין בני ישראל במדבר סיני, ויהי בנסע הארץ – תורה).
In contrast, the sixth book begins with a negative episode—"And the people were as complainers"—and afterwards the story of Miriam's sin, and following that, the sin of the Spies in Parshas Shelach, and Korach's rebellion in Parshas Korach, etc.	מה-שנכון הספר הששי מתחיל בענין בלתי רצוי "ויהי העם כמתאננים", ולאחרי זה אודות חטא מרים, ולאחרי זה חטא המרגלים בפרשת שלח, ומעשה קרח בפרשת קרח וכו'.
(And also the seventh book—"These are the words"—contains words of rebuke), because from the sixth book of the Torah there begins a possibility, after a lengthy process of descent, for decline in the world.	וגם הספר השביעי – "אלה הדברים", דברי תוכחות], כיון שמהספר הששי בתורה נעשית נתינת מקום שלאחרי רבוי השתלשלות תהיה ירידה בעולם

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרש'ר בת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

Therefore, this book begins with a theme of descent <i>within the Torah itself</i> . (Yet since it is written in the Torah, it is entirely holy—similar to the mention of Yaakov and Esav in the parshah. But from the fact that this story is recorded in the Torah, it opens the space for descent in the world.)	לכן מתחיל ספר זה בענין של ירידה בתורה עצמה [אבל בהיותו כתוב בתורה הרי-הוא כלו קדש – על-דרך "יעקב ועשו האמורים בפרשה", אלא שמהספור בתורה נעשית אחר-כך נתינת מקום לאחרי-ההשתלשלות כו' לירידה בעולם]
But on the other hand, this too is a <i>book in the Torah</i> —and more than that: this book <i>begins with and includes</i> the parshah of <i>Beha'aloscha es haNeiros</i> , which contains the kindling of all seven lamps until "the flame rises on its own."	אבל לאידך גיסא, הרי גם זה הוא ספר בתורה, ויתרה מזה – ספר זה מתחיל עם וכולל בתוכו את פרשת "בהעלתך את הנרות", הכוללת את הדלקת כל ז' "הנרות עד שתהא שלהבת עולה מאליה"
And this gives the power that the divine light of a mitzvah and "Torah is light" can reach even a state of descent below—"And the people were as complainers"—until even there the concept of "the flame rises on its own" can be fulfilled,	ונה נותן את הכח שהאור האלקי "דבר מצוה ותורה אור" יגיע גם למצב של ירידה למטה ("ויהי העם כמתאננים"), עד שגם שם יפעל הענין דשלהבת עולה "מאליה"
which demonstrates the completeness and truth of avodah, as mentioned above—through the service of teshuvah, until the completeness of teshuvah (from love), by which it becomes <i>rises on its own</i> , the elevation that comes automatically through teshuvah over the sin specifically.	שמורה על שלמות ואמתית העבודה, כנזכר לעיל] – על-ידי עבודת התשובה, עד שלמות התשובה (מאהבה), שעל-ידי זה נעשה "עולה מאליה" – המעלה, שבאה מאליה על-ידי תשובה על החטא דוקא
(which does not occur by the tzaddikim, for in the place where ba'alei teshuvah stand, even complete tzaddikim cannot stand)—their intentional sins are transformed into merits, even actual merits, for through this comes that great love.	ואינה אצל צדיקים, עד שבמקום שבעלי-תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמד בו) – "ודונות נעשו לו כזכות", עד "זכיות ממשי", הואיל ועל-ידי זה בא לאהבה רבה זו
And perhaps we can say that this is the reason the sixth book begins with "And the people were as complainers," and this is written in Parshas Beha'aloscha—	ואולי יש לומר, שזהו הטעם לכך שהתחלת ספר הששי היא ב"ויהי העם כמתאננים", וזה כתוב בפרשת "בהעלתך את הנרות"
because the intention of this story in the Torah is to give the power (from the Torah) for the service of teshuvah.	כיון שהכונה בספור זה בתורה היא בכדי לתת את הכח (מהתורה) לעבודת התשובה
(As hinted also in the fact that it says "as complainers"—with a kaf of comparison—because the Jewish people are not truly associated with being complainers, but only "as complainers," with true intent.	וכמרמז גם בכך שנאמר "כמתאננים", בכ"ף הדמיון, כיון שבני-ישראל אינם שכים ל"מתאננים" ממשי, אלא "כמתאננים"
And from this comes the power to do the service in the world in its literal sense—and also to transform the lowest matters in the world so that they shine on their own with divine light.	בכונה אמתית – שמזה ומזה נמשך הכח לעשות את העבודה בעולם בפשוטה, וגם להפך את הדברים הכי תחתונים שבעולם שיאירו מאליהם באור אלקי

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פרשׁת בת-פרשׁת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

And the power for this comes from the book that precedes it—the fifth (completion of the middos): “<i>And when the Ark would travel, Moshe said: Rise up, Hashem, and may Your enemies be scattered, and may those who hate You flee from before You</i>” (clarification against that), and “<i>When it rested, he said: Return, Hashem, to the myriads of thousands of Israel</i>” (resting of the Shechinah—the revelation of holiness).	והכח לזה בא מהספר שלפניו, התמישי (סיום המדות) – “ויהי בנסע הארץ ויאמר משה קומה ה' ונפצו אויביך וינסו משנאיך מפניך” (פרור הלעמת זה), ובגדה יאמר “שובה ה' רבבות אלפי ישראל” (השפאת השכינה – גלוי הקדשה).
(יב)	
And in a similar manner, this is understood also with regard to the episode of the Spies (in Parshas Shelach), beginning with the question: (a) How is it possible that the Torah would recount in full detail the episode of the Spies, which reflects negatively upon them—when the Torah is careful not to even speak negatively about an impure animal? (b) The Haftarah—which is required to be connected to the theme of the Torah portion—speaks about the sending of hidden spies by Yehoshua, which was successful and complete—the exact opposite of the Spies’ actions in our portion.	ועל-דרך זה מובן גם בנוגע לפרשת המרגלים (בפרשת שלח), ובהקדים השאלה: (א) כיצד יתכן שהתורה תספר בפרטיות את פרשת המרגלים, שהיא בגנותן של המרגלים – בו בזמן שהתורה נזהרת מלדבר אפילו בגנותה של בהמה אינה טהורה? (ב) ההפטר, שצריכה הרי להיות מענין הפרשה, מדברת אודות שליחת מרגלי תרש על-ידי יהושע, שנפעלה בשלמותה – ההפך הגמור ממעשה המרגלים בפרשתנו.
And one may say the explanation is this: the Torah tells the story of the Spies in order to reveal the elevation that can come even from the act of the Spies—as it is revealed in the Haftarah, where through Yehoshua’s sending of spies (which we may say he learned from Moshe Rabbeinu, for Yehoshua “never departed from the tent,” and he is like the moon reflecting the face of the sun that is Moshe), his mission was fulfilled in full—he completed the mission and intention of Moshe in sending the spies, which was to conquer the Land.	ויש לומר נקדת הבאור בזה: הפונה בכך – שהתורה מספרת את פרשת המרגלים – היא בכדי לגלות את העלוי שבא גם ממעשה המרגלים, וכפי שבא בגלוי בההפטר – שעל-ידי שלוח המרגלים על-ידי יהושע, שיש לומר שלמד זאת ממשה רבנו, ויהושע לא ימיש מתוך האהל, והוא כפני לבנה שמשקף את פני חמה של משה – נפעלה במלואה שליחותו של משה ונענתו בשליחות המרגלים, שהוא לכבש את הארץ.
As is emphasized in the verse that Yehoshua was one of Moshe’s spies, and he (together with Kalev) fulfilled the mission properly, until they declared, “The Land is very, very good.”	וכמודגש בקרא – שיהושע היה מרגלי משה, והוא (עם כלב) מלאו את שליחותם כדבעי, עד שאמרו שטובה הארץ מאד מאד.
And more than this: even the inner intention of the Spies was for good, and at that time they were still righteous—as explained in the sefarim, that because of their greatness it is said of them that they have no share in the World to Come, for they are beyond that realm.	ויתרה מזאת – גם פונת המרגלים בפנימיות היתה] לטוב, ובאותה שעה פשרים היו, כמבואר בספרים – שמצד גדל מעלתם נאמר שאין להם חלק לעולם הבא –]. כיון שהם נעלים מחלק לעולם הבא

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פֿרשׁר בת-פֿרשת בהעלתה, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

And this too expresses the concept of “the flame rises on its own”: that Yehoshua seemingly learned from Moshe to send spies, and the comment that Moshe sent “according to your understanding”—like “on its own”—	וּבְזֶה רוֹאִים גַּם אֶת הָעֲנִיּוֹן ד' שְׁלֵהֶבֶת עוֹלָה מֵאֻלָּהּ: עַל-יְדֵי זֶה שִׁיְהוֹשֻׁעַ לָמַד לְכַאֲרָה מִמֹּשֶׁה לְשַׁלֵּחַ מְרַגְלִים, וּלְהַעִיר שְׁשֻׁלוֹת הַמְרַגְלִים עַל-יְדֵי מֹשֶׁה הִנֵּה, "לְדַעְתָּהּ" – עַל-דֶּרֶךְ "מֵאֻלָּהּ",
and afterward he, on his own—“on its own”—sent spies, and they fulfilled their mission, and specifically after that, Yehoshua brought the Children of Israel into the Land of Israel with all the greatness that implies.	הָרִי אַחֲרֵיכֶם הוּא מַעֲצָמוֹ – "מֵאֻלָּהּ" – שְׁלַח מְרַגְלִים, וְהֵם מָלְאוּ אֶת שְׁלִיחוּתָם, וְאַחֲרֵי-כֵן דִּנְקָא – יְהוֹשֻׁעַ הֵכְנִיס אֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל עִם כָּל הַמַּעֲלֹת שֶׁבָּזָה.
And this refines the idea that Yehoshua is “like the moon,” which receives from the face of the sun (Moshe), but afterward it becomes a light of its own (“rises on its own”), the quality of the moon’s light.	וְנִמְתָּק בְּזֶה שִׁיְהוֹשֻׁעַ הוּא "כְּפָנֵי לְבָנָה", שֶׁהִלְכָּנָה מִקְבֵּלֶת מִפְּנֵי חֲמָה (מֹשֶׁה), אֲבָל לְאַחֲרֵי-כֵן נִעֲשֶׂה זֶה אֹר מְשֻׁלָּה ("עוֹלָה מֵאֻלָּהּ") – מַעֲלַת אֹר הִלְכָּנָה.
(יג)	
And this may also be connected with the fact that during the week of Parshas Behaaloscha (and Parshas Shelach is read during Mincha on Shabbos), there is the elevation and completion ("Vayechulu"108) of the fifteenth of Sivan, when the moon reaches its fullness [= the moon is found in its completeness]109 of the month of Sivan—the greatness and completion of the moon's light, and of the Jewish people, who are likened to and count by the moon, and are destined to renew themselves like it.	וְיֵשׁ לְמִשְׁרָה זֶה גַּם עִם כֹּךְ שֶׁבִּשְׁבֻּעַ דְּפֶרֶשׁת בְּהַעֲלָתָהּ (וְקוֹרִין פֶּרֶשׁת שְׁלַח בְּשַׁבַּת בְּתַפְלַת מִנְחָה) נִעֲשִׂית הַעֲלִיָּה וְהַשְׁלָמוֹת ("וַיְכֻלוּ" 108) דְּחֻמְשָׁה עָשָׂר בְּסִיּוֹן, כְּאִשְׁרֵי נִמְצְאָת הִלְכָּנָה בְּשִׁלְמוּתָהּ 109 דְּחֻדֶּשׁ סִיּוֹן – הַמַּעֲלָה וְהַשְׁלָמוֹת בְּאֹר הִלְכָּנָה, וְדִישְׁרָאֵל הַדּוֹמִין וּמוֹנִין לְלִבָּנָה, וְהֵם עֲתִידִים לְהַתְחַדֵּשׁ כְּמוֹתָהּ.
And from the fifteenth of Sivan we come to the sixteenth—the four multiples of the fourth of Sivan, and the fifteenth of Sivan, and the eighteenth of Sivan, until this Shabbos, the nineteenth of Sivan, from which we enter afterward into Sunday, the twentieth of Sivan—which possesses both the quality of teshuvah and the quality of the righteous together, an auspicious time, the fast of the twentieth of Sivan—an avodah of "a flame that rises of its own" but in a favorable state.	וּמִט' סִיּוֹן בָּאִים לִט"ז – ד' פְּעָמִים ד' סִיּוֹן, וְט"ו סִיּוֹן, וְח"י סִיּוֹן, עַד לְשַׁבַּת זוֹ י"ט סִיּוֹן, שְׁמִמְנָה נִכְנָסִים אַחֲרֵיכֶם לְיוֹם רֵאשׁוֹן כ' סִיּוֹן – שִׁישׁ בּוֹ מַעֲלַת הַתְּשׁוּבָה וּמַעֲלַת הַצְּדִיקִים יַחַד, עַת רְצוֹן תַּעֲנִית כ' סִיּוֹן – הַעֲבוּדָה ד' שְׁלֵהֶבֶת עוֹלָה מֵאֻלָּהּ, אֲבָל בְּמַצָּב טוֹב.
It is written in Magen Avraham113 that it is customary to fast on the twentieth of Sivan throughout the kingdom of Poland. Nevertheless, our Rebbeim did not follow this custom, even during the time when my father-in-law the Rebbe was in Poland (where many practiced this fast then).	אֵימָא בְּמָגֵן אַבְרָהָם 113, שְׁנוּהֲגִים לְהַתְעַנּוֹת כ' בְּסִיּוֹן בְּכָל מַלְכוּת פוֹלִין. אַף-עַל-פִּי-כֵן רַבּוֹתֵינוּ נִשְׁיֹאֲנוּ לֹא נִהְגּוּ כֵן, אֲפִלּוּ בְּזֶמֶן שֶׁבְּבוֹד-קִדְשָׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדוֹנֵינוּ (הִנֵּה בְּפוֹלִין) (וְכַמָּה נִהְגּוּ אֲזַי לְהַתְעַנּוֹת שָׁם.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשת בהעלתך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

And one can say that this does not mean that our Rebbeim lacked, G-d forbid, the virtue of fasting on the twentieth of Sivan. On the contrary: that virtue exists specifically through not fasting (similar to the superiority of Purim over Yom Kippur [which is called "like Purim"]).	וַיֵּשׁ לומר שאין זה באפן שאצל רבותינו נשיאינו חסרה חס ושלום המעלה דתענית בכל בסיון, אלא אדרבה: המעלה שבזה ישנה – על ידי שאינם מתענים (על דרך (מעלת פורים שלגבי יום (כפורים)).
Especially according to the known greatness of the twentieth—which in gematria equals “kisaroi” (“his crown”). And one can say that this is similar to the quality of teshuvah in the avodah of the righteous (“to bring back the tzaddikim in teshuvah”).	ובפרט על פי הידוע המעלה הגדולה ב"כ" – בגימטריא "כתרו". ויש לומר שזהו על דרך המעלה דתשובה בעבודת הצדיקים ("לאמבא צדיקים").
And to further connect this specifically with the kingdom of Poland: it is known that when the first Jews came to dwell in Poland, they said that “Polin” is from the phrase “po lin”—“here we will dwell,” meaning here we will lodge during the time and place of exile.	ולהוסיף בהשיכות למלכות פולין דוקא: ידוע שבעת שראשוני היהודים באו לגור בפולין, אמרו ש"פולין" הוא מלשון "פה לין" – שפאן ילוננו בזמן ומקום הגלות.
[And this is the true reason why that nation was called by this name—because although <i>they</i> did not see, <i>their mazal</i> did see.]	וזהו הטעם האמתי לכך שאתו אמה קראה פו למדינה]. – דאף על פי דאיהו לא חזו מזליהו חזו.
And further: lodging takes place specifically at night—because the darkness of exile is compared to nighttime. Meaning, the interpretation of “po lin” is that those who dwell in this place are here only temporarily, during the time of exile, but afterward they will depart from here and arrive at the true place of every single Jew—the Land of Israel in the true and complete redemption.	ולהוסיף: שלינה היא בלינה דוקא, שחשך הגלות היא בגמט עגן הלילה. דהיינו, שהפרוש ד"פה לין" הוא – שהמגורים במקום זה הם רק עגן של לינה בזמן הגלות, אבל לאחר-כך יצאו מכאן ויבואו למקום האמתי של כל-אחד ואחד מ ישראל – ארץ ישראל בגאולה האמתית והשלמה.
But on the other hand—this is still in a manner of “they dwell,” for even though we are still in exile, nevertheless, the Holy One, blessed be He, helps, and there is a place to dwell with tranquility (relatively speaking).	אבל לאידך גיסא – הרי זה בכל זאת באפן ד"לין", דהגם שעדין נמצאים בגלות – הרי הקדוש-ברוך-הוא (עוזר, ויש היכן ללון במנוחה (לפי ערך).

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משׁיחות שבת-פֿרשׁת בת-פֿרשׁת בהעלֿתָּהּ, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

Just as it was in the good years in Poland, when the Jewish people lived there in tranquility, and at certain times—in such a way that all the ministers of the provinces, etc., elevated the Jews, as is known, that several government ministers were accustomed to entrust their properties to the hands of Jews ["Moshe'ke" as the gentiles called them, for their mazal saw the aspect of Moshe in every single Jew¹²⁰], so that the Jews would manage them. And the Jewish people used this for good and holy matters, according to their understanding and intellect (as in "according to your understanding"), in the manner of "you shall despoil Egypt"¹²¹ (the opposite of how the gentiles exploited the possessions that were in their hands, as is known).	כפי שְׁהָיָה בְּשָׁנִים הַטּוֹבוֹת בְּפוֹלִין, שֶׁבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חָיו שָׁם בְּמָנוּחָה, וּבְזִמְנִים מֵיְחָדִים – בְּאֶפֶן שֶׁכָּל שָׂרֵי הַמְּדִינּוֹת גּוֹ' מְנַשְׂאִים אֶת הַיְּהוּדִים, בְּיָדוּעַ שֶׁכֻּמָּה מִשָּׂרֵי הַמְּמָשָׁלָה נִהְגוּ לָתֵת אֶת נְכֻסֵיהֶם בְּיַד יְהוּדִים [מִשָּׂה'קֵעַ] כְּפִי שֶׁהַגּוֹיִים קָרְאוּ לָהֶם, דְּמַזְלֵיהֶם חָזוּ בְּחִינַת מֹשֶׁה שֶׁבְּכָל־אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל¹²⁰] שֶׁהַיְּהוּדִים יִנְהִלוּ אוֹתָם, וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל נִצְלוּ זֹאת לְעִנְיָנֵי טוֹבִים וְקֳדוּשִׁים לְפִי דַעְתָּם דְּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל וְשִׁכְלָם (לְדַעְתָּהּ), עַל־דֶּרֶךְ וְנִצְלָתָם אֶת מִצְרַיִם¹²¹ (הַהֶפְךָ מִמָּה שֶׁהַגּוֹיִים נִצְלוּ אֶת הַנְּכֻסִּים כְּאֲשֶׁר הָיוּ בְּיַדֵיהֶם, בְּיָדוּעַ).
And from this there is a hint in the service of Hashem (as is known¹²² that one must learn a lesson from everything one hears or sees): First and foremost, every Jew must know that exile is darkness and night, and we only lodge there (but it is not his true place and state). And together with this, one must know that the "po lin" [here we lodge] itself must be utilized (in the manner of "that rises of its own") for good and holiness—until for the Jew, it becomes "the night was only created for learning," through utilizing the tranquility of the place for (increasing in) Torah study, including also simply, in the land of Poland, simply—to provide, in a place where a Rav and Moreh Derech (spiritual guide) is needed, and for those who will work to return to teshuvah the Jews living there, etc.	וּמִזֶּה יִשְׁנוּ רֵמֵז בְּעִבּוּדַת הָשֵׁם (בְּיָדוּעַ¹²² שֶׁצָּרִיכִים לְלַמֵּד הוֹרָאָה מִכָּל דְּבָר שֶׁשׁוֹמְעִים אוֹ רוֹאִים): לְכָל לְרֹאשׁ, עַל יְהוּדֵי לְדַעַת, שֶׁגָּלוּת הִיא חֹשֶׁךְ וְלַיְלָה, וְרַק שְׁלָנִים שָׁם (אֲבָל אֵין זֶה הַמָּקוֹם וְהַמָּצֵב הָאֱמֵתִי שָׁלוֹ). וּבִיחָד עִם זֶה, צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁיֵּשׁ לְנִצֵּל אֶת הַ"פֹּה לִין" גּוֹפֵא (בְּאֶפֶן דְּ"עוֹלָה מֵאֻלֵּיהֶ" לְטוֹב וְקֳדוּשָׁה – עַד שֶׁאֵצֶל הַיְּהוּדִי נַעֲשֶׂה "לֹא אֵיבְרִי לַיְלָה אֲלֵא לְגִרְסָא" [=לֹא נִבְרָא הַלַיְלָה אֲלֵא לְלִמּוּד] עַל־יְדֵי נִצּוֹל הַמָּנוּחָה שֶׁבְּמָקוֹם לְ(הוֹסָפָה בְּ) לִימּוּד הַתּוֹרָה, כּוֹלֵל גַּם בְּפִשְׁטוּת בְּמִדְיַת פּוֹלִין בְּפִשְׁטוּת – לְסַפֵּק בְּמָקוֹם שֶׁדְּרוּשׁ רַב וּמוֹרָה דְּרָר, וְכֵאלוּ שִׁיתַּעֲסֻקוּ לְהַחְזִיר בְּתִשּׁוּבָה אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל הַדּוֹרִים שָׁם וְכוּ
(יד)	

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשׁת בַּהֲעֹלֶתֶךָ, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

And in all this, there is an added emphasis in the later generations, in the "heels of the heels of the footsteps of Mashiach," and especially in our generation—this final generation of exile: Even though “the earlier generations were considered superior”¹²⁴ (in wonder), and especially in the very last footsteps of Mashiach, as explained at the end of Tractate Sotah, and even the virtues of this generation come as a continuation of the previous generations—and they receive all the strength and the multitude of service in Torah and mitzvos from the earlier generations—until the lighting of the lamps of this generation comes as a result of the service and guidance of the generation before it, etc. – however, there is the power that afterwards, immediately, “the flame rises of its own.”	ובכל זה מתוספת הדגשה יתרה בדורות האחרונים, בעקבתא ועקבתא דעקבתא דמשיחא ובפרט בדורנו זה, הדור האחרון של הגלות: אף-על-פי שאכשור דרי"א (בתמיה), ובפרט בעקבתא דעקבתא דמשיחא כמבאר בחותם מסכת סוטה, וגם המעלות דדור זה באות כהמשך של הדורות שלפני זה, ומקבלים את כל הכחות ואת רובי העבודה בתורה ומצוות מהדורות שקדמו, עד שיהדלקה "דהגרות" דדור זה באה כתוצאה מהעבודה וההדרכה דהדור שלפני זה וכו' – אבל ישנו הכח, "שלאחר-מכן אבל מיד – תהיה שלהבת עולה מאליה".
And on the contrary: specifically the heel of the foot, the very last generation, has the power to rise of its own and to elevate all the generations before it—by this, that the final generation of exile becomes the first generation of the redemption—the redemption of all the Jewish people throughout all the generations!	ואדרבה: דוקא העקב שברגל, הדור הכי אחרון, יש בכחו להיות עולה מאליה ולהעלות את כל הדורות שלפני זה, על-ידי-זה שהדור האחרון דהגלות נעשה הדור הראשון דהגאולה – הגאולה לכל בני-ישראל! כמשך כל הדורות
And especially since the shepherd Aharon HaKohen of our generation—my revered father-in-law, the Rebbe, leader of our generation—revealed openly his love for every single Jew, including “loving the creations and drawing them close to Torah,” through his many activities in spreading Torah and Judaism, and spreading the wellsprings outward—and especially, as is known¹²⁶, that in our generation there are no ignoramuses like in previous generations, since today every single Jew has a connection to and knowledge of Torah (at least the Written Torah, through which one fulfills his obligation even if he does not know what he is saying¹²⁷),	ובפרט שהרועה אהרן הכהן שבדורנו – פבוד-קדושת מורי ורבי אדמו"ר נשיא דורנו – הראה בגלוי את אהבתו לכל בני-ישראל, כולל "אוהב את הבריות ומקרבן לתורה", על-ידי פעולותיו הרבות בהפצת התורה וניהודות והפצת המעונות חוצה – ובפרט על-פי הידוע¹²⁶ שבדורנו זה אין פאלו עמי-הארץ כבדורות הראשונים, כיון שפיוס יש לכל-אחד ואחד מישראל שיכוח וידיעה בתורה (על-כל-פנים בתורה שבכתב, שבה יוצאים ידי-חובה אפלו באשר לא ידע מאי קאמר¹²⁷),
and especially—through his “calling voice”: “Immediately to teshuvah, immediately to redemption”¹²⁸, and the proclamation¹²⁹ that all that’s needed is to “polish the buttons,” and after that—the announcement that even that is finished already, and we must only “stand ready all of you”¹³⁰ to go and greet our righteous Mashiach in the true and complete redemption.	ובמיוחד – על-ידי ה"קול קורא" שלו: "לאתר לתשובה, לאתר לגאולה"¹²⁸, וההכרזה¹²⁹ שצריך רק "לצהצח הפפתורים", ולאחר-יה – ההודעה שצריך סימו גם את זה, וצריך רק "להיות עמדי הכן בלכם"¹³⁰ ללכת לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמתית והשלמה.

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשת בהעלותך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

Therefore—it is necessary to add even more vitality and joy in completing the work of preparing oneself in a way of “stand ready all of you” for the redemption, especially—by increasing in “a mitzvah is a lamp and Torah is light,” and in a manner that this reaches and shines throughout the surroundings, until—in the entire world. And immediately, truly—we all go to the Holy Land, to Jerusalem the Holy City, to the Holy Mountain, to the Beis HaMikdash (the third), and to the Holy of Holies, with our youth and elders, our sons and daughters.

ולכן – הרי זה צריך להוסיף עוד יותר חיות ושמחה בסיום העבודה דהכנת עצמו באופן ד"עמדו הכן בלכם" לגאולה, ובפרט – על-ידי הוספה ב"נר מצוה ותורה אור" ובאופן שזה יגיע ויאייר בכל הסביבה. עד – בכל העולם גלו. ותקף ומיד ממש – הולכים בלם לארץ הקודש, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש (השלישי), ולקודש הקדשים, בנערנו ובזקנינו גו' בקנינו ובבנותינו.

[NOTE Summary:

The Rebbe begins by reflecting on the divisions within the Jewish people and how each soul corresponds to one of the seven lights of the Menorah. He contrasts the five levels of Torah study (reflecting the "Five Books of Moses") with the seven levels of worldly engagement (aligned with the seven-branched Menorah), emphasizing that Torah is meant to illuminate not only spiritual realms but also the created world of seven days. Thus, Torah must operate both in the realm of holiness and within worldly existence.

He explores the historical example of Polish Jewry, who once lived in relative peace and prosperity. Gentile leaders entrusted their property to Jews, recognizing a special mazal in them—particularly the “Moshe” spark in every Jew. The Jews, in turn, used these opportunities to serve G-d in sacred and upright ways. This, the Rebbe teaches, models how even physical exile can be spiritually productive—if one remembers that exile is only temporary and not one’s true home.

With special emphasis on our times—the “heels of the heels of Mashiach”—the Rebbe speaks of the final generation of exile as possessing the unique power to transform and elevate all preceding generations. This generation becomes the “first of redemption” precisely because of its “lowest” stature. Drawing strength from previous generations’ Torah and mitzvos, and especially from the leadership of the Rebbe Rayatz—who epitomized “loving all creatures and bringing them close to Torah”—our generation can ignite a flame that rises on its own.

The Rebbe concludes with an impassioned call: “Immediately to teshuvah, immediately to redemption.” We’ve already completed all necessary preparations—even “polishing the buttons.” Now, it’s time to “stand ready, all of you” to receive Mashiach. In anticipation, we must increase in Torah, mitzvos, and light—so expansively that it fills our surroundings and the entire world.

Practical Takeaway

The Rebbe

Sichas Nun Alef

Parshas Behaalosecha

משיחות שבת-פרשׁת בהעלותך, י"ט סיון ה'תשנ"א

for the sichah of Shabbat Parshat Behaalotecha, 19 Sivan 5751 (1991)

1. Even the Lowest Holds the Key – Never underestimate your spiritual potential. This final generation—flawed though it may appear—holds the power to complete the redemption.
2. Use Exile as a Platform – Even when you're in an “exile” state—physically or spiritually—you can use the setting to advance in holiness. Don't wait for ideal conditions.
3. Polish the Buttons—Then Go – The work has been done. Now it's about joyful readiness. Every mitzvah and act of Torah shines light that brings Mashiach closer.
4. Ignite Others – Like Aharon, seek to love and uplift others, especially those on the periphery. Outreach is not just a kindness—it's essential preparation for Geulah.

Chassidic Story

In the winter of 1992, a young couple from Crown Heights moved to a remote city in Siberia to open a Chabad House. Their situation was extremely harsh—no mikvah, no kosher food supply, and only a handful of Jews. But every Motzei Shabbos, they would write a letter to the Rebbe, even though they knew it was unlikely to receive a reply due to his health at the time.

One week, they wrote about a Jewish boy they had met in the local university. He was completely assimilated but agreed to attend a Shabbos dinner. During the meal, he became emotional hearing the Kiddush. He said he remembered his grandfather making the same sounds in his childhood.

Two days later, the young couple received a response—one of the final communications ever to come directly from the Rebbe. It read: “Continue to ignite lamps. The flame will rise of its own.”

This was a direct quote from the verse the Rebbe often emphasized: “*Behaalotecha et ha'nerot*”—when you raise up the lights. The Rebbe was telling them that every soul has a divine spark. Our job is to ignite it with Torah and love—and then watch it take off on its own.

Source: Eyewitness account published in *Beis Moshiach* magazine, 1995. **END NOTE]**